

Ikonfestészet már gyerekkorom óta foglalkoztat.

Interneten keresgéltem és akkor fedeztem fel Tarzícius testvér által hirdetett tábort Máriapócsón. Felvettem Vele a kapcsolatot, és felnőtt fejjel nagy izgalommal készültem már hetekkel előtte a tábora. Gyermekkori barátnőm is velem tartott, ami még jobban feltöltött, hisz már rég voltunk együtt úgy, hogy rengeteget tudjunk beszélgetni, emlékezni.

És eljött a nap:) Már utazásunk is jól kezdődött, mert én nagyon régen jártam ezen a vidéken, és a gyönyörűen rendbe tett porták, gazdaságok, egészséges termő földek a szívemet felmelegítette.

Megérkeztünk!

Máriapócs rengeteg fiatalkori emléket őriz, sok hittanos kirándulást, lelkigyakorlatot, éneklést, imát. Elfoglaltuk a szálláshelyünket a Zarándok Házban és gyalogosan elindultunk a Táborba. Nagyon jó érzés volt belépni az ajtón, mert ilyen összeszokott csapatot még nem láttam. Az asztaloknál már festettek a hamarabb érkezők, és hamar szeretettel körbe vettek, bemutatkoztak. Tarzícius testvér állandó élet igénlése és vidámsága, kifogyhatatlan mesélése mindig nevetéssel végződött. A hit, lelkeség, szerzetesség folyamatosan benne volt minden egyes tanításában. A Barna család, ki befogadott minket, helyet és ellátást adott nekünk csodás emberek. Ráférne a világra sok hozzájuk hasonló kedves, önzetlen, gondoskodó, szerető lélek.

Sok mindent megértettem, hogy miért ilyen szabályokkal teli az ikon festészet. A tanítás az alapozástól kezdődik, meg van adva milyen fára és milyen vászonnal kezdünk. Megrajzolás, átmásolás, karcolás, aranyozás.....nagyon sok idő, míg eljutunk a festéshez. Nagyon nehéz megtanulni, hogy mit miért, hogyan kell megfesteni. Ehhez teológiai tudás, szimbólumok értése szükséges. Egy jó Mester nélkül ez nem ment volna! Nagyon merev szabályokra épül, de pont ez, ami számomra nagyon tetszik az ikon festészetben. Amikor elkezdtem festeni mintha egy nagyon szép, érthető világba csöppentem volna bele. Rá kellett jönnöm, hogy hit nélkül nem lehet megfesteni egy ikont. Minden egyes vonalának tükröznie kell az alázatot, feltétel nélküli

szereket, önzetlenséget, megbocsájtást, bátorítást, erőt, Isteni kegyelmet és persze a fájdalmat is. Ezeket az érzéseket meg kellett élni a saját ikonunk festésénél, ebben segítségünkre volt táborban az elmélyültség, csend, a zene, vagy az, hogy mindennap mentünk szentmisére, és az egyik nap zarándoklatra Nyírcsaholyba. Egy kis templomban ennyi embert és köztük rengeteg fiataalt, hétköznapi misén, rég nem láttam! Medjugorje jelenések 37. évfordulóját ünnepeltük. Itt lelke volt a templomnak.

A tábor elvonulásként éltem meg.

Megértettem, hogy miért a szerzetesek kiváltsága volt ez a művészet.

A festés, mindent kikapcsol az agyadban: stresszt, mindennapi megélhetésért küzdelem, betegséget: nagyon jó érzés! Mert azzal, hogy egy ikont festesz, folyamatosan imádkozol éppen, ahhoz, akit megpróbálsz megfesteni! Miért ilyen szabályos? Mert minden imánk ősi, kottázott, mindig egyformán mondjuk, akkor miért akarnánk ezt a fajta imát, amit az ikon festése add megváltoztatni?! Minden egyes szín – kézmozdulat – szem – arc - tárgy kötődik egy evangéliumhoz, egy példabeszédhez. Ezekből az ikonokból megértjük és olvasni tudjuk az egész Bibliát!

Amikor a Mesterünk Tarzícusz testvér segítségével elkészül az ikon hihetetlen nagy örömmel nézni a munkánkra! És az, hogy utána Máriapócsi kegytemplomban megszentelik ezt a képet, és védő szentséget viszek a házamba, családomnak:) ez egy nagyon megtisztelő – örömteli érzés!

Sok tanulásra és gyakorlásra van még szükség, ahhoz, hogy az én ikonom is „olvasható” ima legyen, ezért én is mostantól, ehhez a kis családhoz szeretnék visszatérni minden évben, és mindenkinek csak ajánlani tudom ezt a Tarzícusz testvér által létrehozott táborot!

Köszönettel tartozom Testvérnek és a csapatnak! Boldog vagyok, hogy van egy új családom!

Török Eszter (Csutkaeszi)

